

SUOMI JA VENÄJÄ

Kysymys Suomen suhteesta Venäjään on käynyt päivänpolttavaksi. Väliaikainen hallitus *ei ole kyennyt tyydyttämään* Suomen kansaa, joka *toistaiseksi ei vielä* vaadi eroamista, vaan ainoastaan laajaa autonomiaa.

Muutama päivä sitten „Rabotshaja Gazeta” muotoili ja „perusteli” Väliaikaisen hallituksen epädemokraattista aluevaltauspolitiikkaa. Lehti teki sen niin, ettei puolustettavaansa sen paremmin voi „kaataa”. Tämä on todella perustavaa laatua oleva, yleisvaltakunnallinen kysymys, ja meidän on tarkasteltava sitä mahdollisimman huolellisesti.

„Järjestelykomitea on sitä mieltä”, kirjoittaa „Rabotshaja Gazeta” № 42, „että Suomen ja Venäjän valtakunnan keskinäissuhteita koskeva kysymys kokonaisuudessaan voidaan ja tulee ratkaista vain Suomen eduskunnan ja Perustavan kokouksen välisellä sopimuksella. Siihen saakka suomalaisten toverien” (Järjestelykomitea on keskustellut suomalaisten sosialidemokraattien kanssa) „tulee muistaa, että jos Suomessa voimistuisivat separaatiopyrkimykset, niin se saattaisi voimistaa Venäjän porvariston sentralistisia pyrkimyksiä”.

Tuo on kapitalistien, porvariston, kadettien, mutta ei missään tapauksessa proletariaatin katsantokanta. Menshevikkisocialidemokraatit ovat heittäneet laidan yli sosialidemokraattisen puolueen ohjelman, nimenomaan sen 9. §:n, jossa tunnustetaan kaikkien valtakunnan kokoonpanoon kuuluvien kansakuntien itsemääräämisoikeus. He ovat itse asiassa luopuneet tästä ohjelmasta ja siirtyneet tosiasiallisesti porvariston puolelle, samoin kuin siinäkin kysymyksessä, joka koskee vakinaisen armeijan korvaamista koko kansan aseistamisella j.n.e.

Kapitalistit, porvaristo, muun muassa myös kadettien puolue, eivät ole milloinkaan tunnustaneet kansakuntien valtiollista itsemääräämisoikeutta, t.s. Venäjistä *eroamisen vapautta*.

Sosialidemokraattinen puolue on tunnustanut tämän oikeuden vuonna 1903 hyväksymässään ohjelmassa, sen 9. §:ssä.

Kun Järjestelykomitea antoi suomalaisille sosialidemokraateille „viittauksen” Suomen eduskunnan ja Perustavan kokouksen välisestä „sopimuksesta”, niin se juuri merkitseekin siirtymistä tässä kysymyksessä porvariston puolelle. Tullaksemme siitä täysin vakuuttuneiksi meidän tarvitsee vain verrata selvästi toisiinsa *kaikkien* tärkeimpien luokkien ja puolueiden kannanottoa.

Tsaari, oikeistolaiset, monarkistit eivät kannata Eduskunnan ja Perustavan kokouksen välistä sopimuksen tekoa, vaan Suomen suoranaista alistamista Venäjän kansan alaiseksi. Tasavaltalainen porvaristo kannattaa Suomen eduskunnan ja Perustavan kokouksen välistä *sopimuksen tekoa*. Luokkatietoinen proletariaatti ja ohjelmalleen *uskollisina pysyvät* sosialidemokraatit kannattavat Suomen samoin kuin kaikkien muidenkin vajaa-oikeuksisten kansojen Venäjistä *eroamisen vapautta*. Sellainen on kiistaton, selvä ja tarkka kuva. Esittäessään tunnukseksi „sopimuksen teon”, joka ei ratkaise kerrassaan mitään, — sillä mitä sitten tehdään, jos sopimusta *ei* saadakaan aikaan? — porvaristo ajaa läpi tuota samaa, tsaristista alistamista, tuota samaa aluevaltauspolitiikkaa.

Venäjän tsaarit liittivät Suomen väkivaltaisesti Venäjään niiden sopimusten nojalla, joita he olivat tehneet Ranskan vallankumouksen tukahduttajan Napoleonin kanssa, j.n.e. Jos me todella vastustamme aluevaltauksia, niin meidän on sanottava: *eroamisvapaus Suomelle!* Kun olemme sanoneet ja tehneet sen, niin *silloin* — ja vasta silloin! — „sopimus” Suomen kanssa tulee olemaan todella vapaaehtoinen, vapaasopimus, todellista sopimuksen tekoa eikä petosta.

Vain tasavertaiset voivat tehdä sopimuksia keskenään. Jotta sopimus olisi todellakin sopimus eikä sanahelinää, jolla verhotaan alistamista, sitä varten on välttämätöntä, että *kumpikin* osapuoli olisi todella tasavertainen, s.o. että niin Venäjällä *kuin Suomellakin* olisi oikeus *olla* suostumatta sopimukseen. Se on päivänselvää.

„Eroamisvapaus” onkin ainoa, mikä sen ilmaisee: vasta eroamisvapauden omaava Suomi voi todella „sopia” Venäjän kanssa siitä, pitääkö sen erota. Ken latelee fraaseja „sopimuksesta”, mutta *ei* ota huomioon tätä ehtoa, ei tunnusta eroamisvapautta,— hän pettää itseään ja kansaa.

Järjestelykomitean olisi pitänyt sanoa suomalaisille selvästi, tunnustaako se eroamisvapauden vai ei. Se hämäsi tuon asian kadettien tapaan ja siten kieltäytyi tunnustamasta eroamisvapautta. Sen olisi pitänyt hyökätä Venäjän porvariston kimppuun sen vuoksi, että tämä on kieltänyt sorretuilta kansakunnilta eroamisoikeuden, sillä tuo kielto on *samaa kuin aluevaltauspoliittikka*. Mutta Järjestelykomitea sen sijaan hyökkää suomalaisia vastaan varoittaen heitä, että „separaatio”-pyrkimykset (olisi pitänyt sanoa: separatistiset pyrkimykset) voimistavat sentralistisia pyrkimyksiä!! Toisin sanoen, Järjestelykomitea uhkailee suomalaisia sillä, että aluevaltausten kannalla oleva isovenäläinen porvaristo voimistuu,— juuri siten kadetit ovat menettelleet aina, juuri tuon lipun alla Roditshevit ja kumpp. ajavat läpi *omaa* aluevaltauspoliittikkaansa.

Tällainen on havainnollinen, käytännöllinen selitys aluevaltauksista, joista nykyään „kaikki” puhuvat, mutta pelkäävät asettaa kysymystä suoraan ja täsmällisesti. *Ken vastustaa eroamisvapautta, hän kannattaa aluevaltauksia.*

Tsaarit toteuttivat aluevaltauspoliittikkaa karkeasti, vaihtaen kansoja joihinkin toisiin kansoihin muiden monarkkien kanssa tekemiensä sopimusten nojalla (Puolan jako, Suomea koskeva sopimus Napoleonin kanssa y.m.) aivan samoin kuin tilanherrat vaihtoivat keskenään maaorjatalonpoikia. Tultuaan tasavaltalaiseksi porvaristo ajaa *tuota samaa* aluevaltauspoliittikkaa hienommin, verhotummin, *lupaillen* „sopimusta”, *mutta riistää* ainoan reaalisen takeen todellisesta tasavertaisuudesta sopimusta tehtäessä, nimittäin eroamisvapauden. Järjestelykomitea laahustaa porvariston perässä siirtyen tosiasiallisesti sen puolelle. (Täysin oikeassa oli sen vuoksi „Birzhevka”, joka julkaisi kaiken oleellisen „Rabotshaja Gazetan” artikkelista ja kiitteli Järjestelykomitean suomalaisille antamaa vastausta nimittäen sitä suomalaisille annetuksi „venäläisen demokratian opetuksiksi”. „Rabotshaja Gazeta” on ansainnut tämän „Birzhevkan” suudelman.)

Proletariaatin puolue („bolshevikit”) vahvasti vieläkin kerran konferenssissaan, kansallisuuskysymyksestä hyväksymässään päätöslauselmassa kannattavansa eroamisvapautta.

Luokkien ja puolueiden ryhmittäminen on selvä.

Pikkuporvarit antavat pelästyttää itsensä säikäytetyn porvariston aaveella — sellainen on menshevikkisosialdemokraattien ja eserrien politiikan olemus. He „pelkäävät” eroamista. Luokkatietoiset proletaarit *eivät* pelkää sitä. Kun Norja erosi vapaasti Ruotsista vuonna 1905, niin siitä voitti sekä Norja että Ruotsi: voitti kummankin kansakunnan keskinäinen luottamus, voitti niiden vapaaehtoinen keskinäinen lähentyminen; silloin hävisivät typerät ja vahingolliset kahnaukset, lujittui se *vetovoima*, jota kumpikin tunsi toistaan kohtaan taloudellisella ja poliittisella, kulttuuri- ja arkielämän alalla, lujittui kummankin maan työläisten veljesliitto.

Toverit työläiset ja talonpojat! Älkää antautuko sen aluevaltauspolitiikan valtaan, jota Venäjän kapitalistit, Gutshkov, Miljukov, Väliaikainen hallitus harjoittaa Suomen, Kuurinmaan, Ukrainan y.m. suhteen! Älkää pelätkö tunnustaa kaikkien näiden kansakuntien eroamisvapautta. Muita kansoja ei pidä vetää liittoon isovenäläisten kanssa väkivallan avulla, vaan yksinomaan todella vapaaehtoisen, todella vapaan sopimuksen pohjalla, mikä *on mahdotonta* ilman eroamisvapautta.

Mitä vapaampi Venäjä tulee olemaan, mitä päättäväisemmin tasavaltamme tunnustaa ei-isovenäläisten kansojen eroamisvapauden, sitä voimakkaammin muut kansat *alkavat pyrkiä* liittoon kanssamme, sitä vähemmän tulee olemaan kahnauksia, sitä harvinaisempia tulevat olemaan todelliset eroamistapaukset ja sitä lyhyempi se aika, joksi muutamat kansat eroavat, sitä läheisempi ja vankempi tulee — loppujen lopuksi — olemaan Venäjän proletaarisen ja talonpoikaisen tasavallan veljesliitto minkä tahansa muun kansakunnan tasavallan kanssa.